

Arrest

nr. 127 500 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 juni 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie (bijlage 19ter).

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen trof op 30 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 10 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/06/2013 werd ingediend door:

Naam: E.(...) H.(...)

Voornaam: F.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats:(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om volgende reden geweigerd: “

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd,

namelijk bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag OF bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand

aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een

andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10ter, 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 4, §2 van “*de wet van 8 juli 2011*”. Verzoekster geeft hierbij volgende uiteenzetting:

“Dat de aanvraag werd ingediend op 17.06.2013; Dat de beslissing in Antwerpen werd genomen op 30.12.2013;

Dat de wet stelt dat de beslissing m.b.t. de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf zo snel mogelijk genomen dient te worden, t.t.z. ten laatste 6 maanden na de datum waarop de aanvraag ingediend werd; Dat indien de dienst vreemdelingenzaken tijdig geen beslissing neemt, het verblijfsrecht erkend wordt;

Dat na het verstrijken van de termijn van 6 maanden volgend op de datum waarop de aanvraag ingediend werd moet de de verblijfsmachtiging verstrekt worden; Dat de termijn van 6 maanden een vervaltermijn is;

Dat in casu de termijn van 6 maanden lang verstreken was; dat verzoekster in het bezit gesteld dient te worden van zijn verblijf van onbepaalde duur5 jaar;”

2.2. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat in het middel niet duidelijk wordt aangegeven op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde bepalingen uit de vreemdelingenwet of de wijzigingen die werden aangebracht door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011) zou schenden. Het eerste middel is niet ontvankelijk, of mist minstens juridische grondslag aangezien geen enkele van deze bepalingen een termijn bevat van 6 maanden waarbinnen een beslissing zou moeten worden genomen.

2.3. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de vervaltermijn van 6 maanden waarvan verzoekster beweert dat hij niet zou zijn nageleefd, vermeld wordt in artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel is enkel toepasselijk indien het familielid van de burger van de Unie alle vereiste documenten heeft overgemaakt en het gemeentebestuur vervolgens de aanvraag heeft overgemaakt aan de bevoegde staatssecretaris of diens gemachtigde. In casu besliste de burgemeester van de stad Antwerpen, overeenkomstig artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat de

gevraagde documenten niet werden voorgelegd. Verzoekster toont in haar middel niet aan dat deze beslissing aan een vervaltermijn zou zijn onderworpen.

Het eerste middel is niet ontvankelijk en mist minstens juridische grondslag.

2.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat de motieven niet beantwoorden aan de realiteit; dat tal van bewijzen werden neergelegd en de overheid niet aantoont waarom deze bewijzen niet voldoende zouden zijn; dat de motivering van de beslissing zeer algemeen is;”

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie (bijlage 19ter) van 17 juni 2013 werd verzocht om binnen de drie maanden, en ten laatste op 16 september 2013 de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag OF bewijs samenwoonst 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor belg en familie”*. Verzoekster legde hierna een huurcontract neer van 1 november 2002 en een *“attest van sociaal verzekerde”* van 3 september 2013.

2.8. Verzoekster beweert in haar middel dat tal van bewijzen werden neergelegd, maar zij toont geenszins aan dat alle gevraagde documenten werden neergelegd. De burgemeester van de stad Antwerpen stelde terecht vast dat verzoekster de gevraagde documenten, *“namelijk bewijs samenwoonst 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag OF bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg”* niet had neergelegd, waardoor hij de aanvraag door middel van een bijlage 20 diende te weigeren. Verzoekster kan trouwens niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van de beslissing zeer algemeen is omdat zij wel degelijk melding maakt van de specifieke stukken die verzoekster verzuimde neer te leggen.

2.9. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

2.10. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“(…)”

Dat verzoekster en haar vriend een wettelijke samenwoning aangingen en dat zij samenwonen op hetzelfde adres; dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en haar vriend als “gezin” beschouwd kunnen worden in de zin van art. 8 EVRM;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van der bescherming van de openbare orde anderzijds daar de kwestieuze beslissing helemaal niet gemotiveerd werd;”

2.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor het tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.12. Verzoekster beweert samen te wonen met haar partner met wie ze op 2 april 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Hoewel verzoekster geen enkel bewijs aanbrengt van haar gezinsleven, kan dit worden vermoed. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands). In casu is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, die niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom).

In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren die meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.13. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te waarborgen, een overmatige belasting van de bijstandsstelsels te vermijden en in dat kader voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. De Belgische wetgever heeft om die reden voorzien dat de partner van een Belg conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie dient aan te tonen middels een aantal vastgelegde bewijsmiddelen en vereist dat de Belgische onderdaan bewijst dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De Raad merkt op dat verzoekster er niet in geslaagd is de gevraagde bewijsstukken voor te leggen, waardoor de burgemeester rechtsgeldig kon besluiten het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

2.14. Voor zover de bestreden beslissing als een inmenging in haar gezinsleven moet worden beschouwd, stelt de Raad vast dat het opleggen van door de wet voorziene specifieke voorwaarden aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van 'schijnsamenwonen' wel degelijk een voordeel biedt aan de overheid omdat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De kwestieuze bepalingen vormen geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven. Bovendien leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering van verzoekster. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of dat zij een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij beweert dat geen juist evenwicht zou zijn geëerbiedigd. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.15. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster oppert hierbij het volgende:

*"Dat indien de stukken niet voldoende zijn voor de bevoegde overheid, zij om bijkomende stukken kan vragen; Dat zij zulks niet gedaan heeft;
Dat de beslissing bijgevolg op onredelijke wijze genomen is;"*

2.16. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.18. Verzoekster beweert dat door het bestuur geen bijkomende stukken zouden zijn gevraagd. Zoals hierboven uitvoerig uiteengezet (zie punt 2.7) verzocht de burgemeester verzoekster reeds uitdrukkelijk van bij haar aanvraag om bijkomende documenten neer te leggen.

2.19. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur onredelijk of onzorgvuldig zou zijn opgetreden.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN